

Sygn. akt I C 4882/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Arkadiusz Ziarko

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Kreczkowska - Żyrkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

I oddała powództwo;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 (sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Arkadiusz Ziarko

Sygn. akt I C 4882/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. K. kwoty 3119,47 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona kwota wynika z umowy pożyczki łączącej pozwaną i Bank (...) S.A.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2013r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. a powodem została zawarta umowa cesji bliżej niesprecyzowanych wierzytelności.

W dniu 5 grudnia 2017r. powód wystawił W. z Ksiąg Rachunkowych (...). W wyciągu tym stwierdzono, że według ksiąg funduszu pozwana posiada zadłużenie wobec funduszu w kwocie 3119,47 zł.

(dowód: umowa cesji k. 9 - 13; wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 8).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że powód dołączył do pozwu niepoświadczony za zgodność kserokopie załączników w postaci wezwania do zapłaty z dnia 17 listopada 2017r. oraz zawiadomienia o zmianie wierzyciela. Reprezentujący

powoda pełnomocnik nie uwierzył w złożonych kserokopii. Nie można zatem przyjmować, iż kserokopie stanowią odzwierciedlenie rzeczywistych dokumentów i zawartej umowy, skoro ich prawdziwości nie potwierdził pełnomocnik strony.

Zważyć trzeba, że w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie oryginał. Kserokopia, jako odwzorowanie oryginału, może być uznana wyłącznie za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Złożone przez powoda kserokopie nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, nie można zatem uznać ich za wiarygodne dowody świadczące o przysługiwaniu wierzytelności pierwotnemu wierzycielowi oraz o zbyciu jakiegokolwiek wierzytelności na rzecz powoda.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanej wynosiła kwotę wskazaną w pozwie i objęta była umową przelewu wierzytelności zawartą z pierwotnym wierzycielem. Załączone do pozwu dokumenty wskazywały jedynie, iż zawarto umowę przelewu. Z umowy tej nie wynika jednak to, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanej i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanej. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanej.

Powód przedłożył również niepoświadczoną za zgodność z oryginałem wezwanie do zapłaty z dnia 17 listopada 2017 r. oraz skierowane do pozwanej zawiadomienie o zmianie wierzyciela. Pisma te mogą być dowodem co najwyżej na to, że pismo o takiej treści zostało sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostały w ogóle do pozwanej wysłane. Ponadto wskazane wezwanie do zapłaty nie stanowi dokumentu, skoro opatrzone je jedynie faksymile.

Powód nie wykazał również tego, by skutecznie nastąpiło nabycie wierzytelności na mocy umowy z 25 czerwca 2013 r., gdyż wierzytelność w stosunku do pozwanej nie została w niej wymieniona.

Na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Powód wprawdzie załączył wydruk „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” (vide: k. 14), jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że powód nabył przedmiotową wierzytelność. Nie wynika z niego, aby był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności. Wydruk ten nie został podpisany i nie stanowi dokumentu.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał także tego, by przysługuje mu względem pozwanej dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego

odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Wskazać należy, że pozwana zakwestionowała żądanie przedmiotowego pozwu. Podniosła ponadto zarzut przedawnienia roszczenia. Roszczenie objęte pozwem miało być związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zatem – zgodnie z przepisem art. 118 kc – ulega przedawnieniu po upływie 3 lat. Na tle niniejszej sprawy nie sposób ustalić w sposób pewny, od jakiej daty ten termin należy liczyć, niemniej jednak uzasadnionym jest założenie, iż skoro wierzytelność podlegała zbyciu, to w chwili zawierania przedmiotowej umowy cesji, tj. w dniu 25 czerwca 2013r., roszczenie było już wymagalne. Wobec powyższego w chwili wytoczenia przedmiotowego powództwa (11 grudnia 2017r.) roszczenie objęte pozwem uległo już przedawnieniu.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

Zgodnie z wyrażoną w art. 98§1 kpc zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu, pozwanemu jako stronie wygrywającej należy się zwrot całości kosztów procesu od powoda: opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego 900 zł.

SSR Arkadiusz Ziarko